

מסורת הש"ס

(א) [נ"ק ל"א], ויבנות קד: וספספה שנת פתיח הי"ה, א' כ"א: א' וי"ו, א' כ"א קצוות, א' ירימ שיעורי ועיין כ"ט"א שפאלק, א' [נכ"פ]: כמו ט"ו וי"ו.]

גליון הש"ס

בג' ודקארי' לה מאי קארי' לה. ע' כ"ב ע"כ ע"כ מדאי' ודקארי':

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר כ"ו. ומתמלה היסא למודה למיס אחריס (ב"ק פ"ד). קבעה לה וסת ראיה עליה וכו' מואל סך ראיה עליה וכו' כדכ"א ע"כ. ד"ה שפטה ואינה מומחה טהרות ענת לעמ, דמתן כל אהא שיה' עד וסת דיה שפטה (ס"ז). עד שתשלש ברילוג. א"ן לה וסת קבוע עד שמתלה ראיה ברבעת ב"ה, דהאיה קמימתא לאו ממנינא, דלא דלילוג חות (ס"ח).

תום הרא"ש

רב אמר קבעה לה וסת דלילוג. ודקארי' שראיה ראשונה היתה בטי"ו לחודש והשניה בטי"ז בחודש והשלישית בחדש דבכ"ו. דוקא ס"ל לרב דראשונה ממנין דלילוג כיון דומן ראיתיה למנין ומת' חודש אבל אם ראיה ראשונה היה ב"ה ושניה בטי"ו לראיה זו ושלישית ב"ו לראיה ראיה מודה רב דלא קבעה לה וסת דלילוג ראשונה אינה מן המנין. וכן מוכח בפי' שור שנגזר ד"ה ודמדינה בנה ט"ו בחודש וי"ז בחודש זה וי"ז בחודש זה לפלוגתא דהכא אפי"ג פפעמים: פירג. מיוס כ"ב ליוס כ"ד: לא קבעה לה וסת. שאין דלילוג זה דומה לראשון דראשון יוס אחד זה שני ימים כאלה. קמני מיהא קבעה לה וסת בג' ראיות וראשונה בכלל: ושינתה ליוס כ"א. דליכא דלילוג תלת וימני: דוקא נמי מדשקנין ליוס עשרים. דהוא ליה נמימני ראתה ביום עשרים כדמש' זה ויוס עשרים ואתה כדמש' זה שכן דרך לשון תנאים לשנות כלל ולשון קצרה: לא אמרן. דאין קובעת עד שמקבענו שלש פעמים אלא למקבעיה דתהוי דיה עשמה ולא יעקר בפחות מג'. אלא נמימנא כדא וימנא הישא. אלה שאס' ראתה ביום ט"ו פעם אחת מילי היכא דקאריס. ליה אומנו יוס ששינתה זו בתוך ימים שראיה להיות בהן נדה כי מתני' שהיא למודה להיות רואה ביום ט"ו לטבילתה שהיא כ"ב לראיתיה וכדארקומנא צבנות

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה סד.

עין משפט
נר מצוה

ב'ו א מיי פ"ח מהל' אסורי ציה הלוי ועיין צ"ח סמג לאון קול תושבי יוד' ס' קפט עמק' ה' וס' : ב'ו ב מיי פ"ח מהל' ה' ס' סמג לאון קול תושבי יוד' ס' קפט עמק' ה' : ב'ו ג מיי ט' פתח ה' א סמג עמק' ה' : ד' יושבי' יוד' ס' קפט עמק' ה' : מ' ה מיי ס' הלוי והלוי' תושבי' יוד' ס' קפט עמק' ה' : ז' יושבי' עמק' ה' :

תום הרא"ש (המשך)
וימני לראות ברילוג עקרה ליה דהוי דלא הויא ט"ו בכלל לקבוע וסת לדילוג להוי בכלל לעקר וסת הראשון שהיה בלא דלילוג: ויבין תיבתא דשמואל. אומר ר"מ דהוה מצו למימיה הא מני רבי היא אלא דבכ"ו הכי משני ליה שפיר בהודא וימנא חיישא אפילו לבעלה ואין נראה לומר דלטהרות דוקא קאמר מדלא פי' התלמוד: ה"ג רש"י הגיע יום עשרים ולא ראתה יום שלשים ולא ראתה הותר יום שלשים ונאמר יום עשרים ואפי"ג דלא ראתה ג' פעמים ביום כ' לא נעקר יום כי כיון דלא ראתה יום ל' כמו שהתחילה כבר שני פעמים דאם אשה מדלגת וסת אחד או שנים או אפי"ג ואינה רואה נבתיס לזמן אחר והותר לראות בתמן וסתה לא נעקר הווסת בכך: ח"ק פ"ק האשה

(א) נהא דליל' רק המנין מתמלל מג' חדשים שאלתי כן שאלתה נכס יום ט"ו וכו'.
איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ו בחדש זה. פי' דווקא כזי האי גוונא אכל ראתה בג' חדשים או צ"ב לחדש או כאלה לכו"ע אין נר"ך יותר כדלמנ' לעיל בצוף צנות כותים (דף נט.) דמולי ריש ירחא וריש ירחא כו' ואפילו שאלת מלא ואלה חסר ואין הימני שצין ראיה לראיה שוין מ"מ קציעות חמש גורס והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש שפחה השניה נראת דלילוג מן הראשונה דכ"ע דאין הראשונה מן המנין וציעין שמשלש דלילוג כגון ראתה עכשיו ושניה בעשרים לה ושלשית בכ"א לשניה ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה ולפירוש זה קשה דצפרק שור שנגמ ד' וה' (צ"ק לו.) ממנה נגמ יום חמשה עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה ושזעה עשר בחדש זה לפלוגתא דהכא ואם כן היכי קאמר התם לעיל גזי ראה שור ונגמ שור ולא נגמ דהוא ראשונה מן המנין הא כזי האי גוונא אפי"ג רב מודה דלא הוי ראשונה מן המנין שהרי לא היתה לשום זמן לא לחדש ולא לשבת וש' לחלק בין סירוגין דימים לסירוגין דשורות ור"ס פי' קבעה לה וסת דלילוג כשעשמה שלש פעמים כסדר הזה כגון שרלחה ט"ו צייסין וי"ו צייסין וי"ז צייסין וכן ראתה ט"ו בתמו וי"ו צאז וי"ז צאלול ועוד ראתה ט"ו בתשי וי"ז צמרחתון וי"ז ככסליו מושעת מכאן ואילך ט"ו לחדש זה וי"ו לשני וי"ז לשלישי ולשמואל צריכה שמשלש דלילוג שתרחה בחדש רביעי יום י"ח ובג' חדשים שאלתיה יום י"ו וי"ז וי"ח וכן בשלישי עוד שאלתי כן דראיה של ט"ו יוס בחדש הראשון לא היה ממנינא ותימה למה פי' כן דא"כ כששלש הש"ס לימנא דרבי ורשב"ג קמפלגי לא פלוגי ברציה ראשונה לחוד אלא בשלש ראיות של דילוג ראשון ובמסקנא יהיה הפירוש צע"א ושלמי לא סגי בג' חדשים כדפי' בקונטרס: ואינה אסורה אלא מ"ח ואיך. וא"ת ויאסר נמי יוס י"ח כי שינתה ליוס כ"א שהרי דלגה ויהיה בכלל וסת דלילוג כמו ט"ו וי"ו דחיישינן בחדא וימנא חיישינן. דאין לחוש דלילוג משום חדא וימנא: פירש"י דחיישינן לתשמיש וכן נר"ך לפרש מדלא פרי' הש"ס כהדיא לטהרות ואין להזכיר שום קציעות וסת ג' פעמים לגבי תשמיש דהא בחדא וימנא חיישינן אלא לגבי שאס' נקבעו שלש פעמים חוששין לו עד שיעקר שלש פעמים: הדרן עלך האשה

והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאמר

כותים (לעיל נט.) ושינתה ליוס עשרים לטבילה שהן עשרים וצבע לראיה דכי הדר מני יוס ט"ו לטבילתה קיימא לה צימים הראויים לנדה שהרי שלמו לחוד טבילה י"ח שצין נדה נדה ונכנסה ארבעה ימים צימים הראויים לנדות אכל היכא דקאי בתוך ימי וצתה כגון שהימה למודה לראות ליוס חמשה עשר לטבילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הוזה כגון ליוס עשירי לטבילה: אימא לא. תיחוש לה דכי מטיא טבילתה אחריתי ותצול ויגיע יוס (ט) עשרים לא תאסר לשמש דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף נט.) כל אחד עשר בחזקת טהרה שאינה מוחזקת רואה הלכך משום חדא וימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוי קמ"ל: פנינא אין האשה קובעת ואינה מטפרת. ומדתנא להו גבי הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש פעמים אלא לני נקבע שלש פעמים: חד לחד. חדא עקירה לחד קציעות וקא משמע לן דאפילו קבעתיה תרי וימני מיעקר בחד וימנא: ה"ג מותרה לשמע עד יום שלשים. כל ימים צימימים מותרים: הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים וראתה ה"ג ה"ג מותרה לשמיס. העמד לצא דהא איעקר מינה ואף על גב דקבעתיה תרי וימני מיעקר בחד וימנא: ונאסר